

Király László
A Holdban

A Holdban nem tudod, mi van.
A Holdban én vagyok magam.
Gyötrődve, sőt minduntalan
Fel-fellobbanva, mint a láng,
Vagy mint vak, ki örökre lát,
Sétatéren felejtett kabát,
Pohár bor, ki barátokra gondol,
Szomorú keselyű, ilyen-olyan kondor.

Valami állati, valami emberi,
Ki verseket próbál megérteni,
Látott képet zenére váltani,
Miközben hóba fulladnak álmai.
Derűre ború – néha csak víg rom.
S nem akar soha átmenni a hídon,
Mely így is, úgy is *csak oda* vezet,
Mint egy hiányos emlékezet.

Kiáltás az odaáti partról,
Sose válj meg se ettől, se attól,
Ragaszkodj hozzá, amíg csak lehet!
Mert elvesz mindent, mit csak elvehet,
Az a túlparti integető,
És azt sem tudod, ki lehet ő.
Talán szerelem, vagy csak árnyék.
Valami, amit kitalálnék.

A Holdban – nem tudod, mi van.
Ám duruzsol minduntalan.

Hogy el ne aludj, mert a fák
Elloppják álmod illatát.

2003. január 8.

Az Úristen sohasem

In memoriam Szőcs Kálmán

Költösködni lenne jó még egyszer
A régi legendás Ursus sörözőben –
De szeretőt, barátot *megett* a vegyszer.
Nem ragyogunk soha többé körben.

S az Úristen sosem telefonál,
Reggel, se délben, se este.
Áll a hegyeken, mint egy dróthálál,
Mely folyton az életedet leste.

Nincs már be-, se kiút, csak *a mondható*.
Állatnak, madárnak lehetne szava.
Takarnának bennünket – sunyin, mint a hó.
Csakhogy van még egy fégyverünk! AZ A.

2003. július 10.

Király Zoltán Kolozsvár főterén

ülök a háromszínű padokon
gyomorgörcsök gyötörnek,
attól tartok:
lefősök egy gondolatot.

Fohász. Kétezerhat.

román zászló a Ferenc József Tudományegyetemen.
Farkas utcai templom a Kogalniceanu utcában.
román színház a Bocskay téren
a várost megölni nem kell
félnetek jó lesz.
ellenzem.

Kolozsvár, 2006. július 26.

Király Farkas

átmenet

a monostori harangnak

itt még árnyék. ott a nap kemencésdit játszik.
ilyenkor a dombokon átbukik már a főn.

fúj, dolgozik, mozgatja az évek hordalékát.
akkor is, most is, valaki van a kányafőn.

még nem teljesen múlt, de már nem eléggé jelen,
a meghalás csupán átmeneti állapot.

rongyos avar alatt, borzas bokrok tövében
nyüszítenek a soha le nem írt verssorok.

vaktérképezés

mindent bele erőt velőt
hisz aki bírja marja
próbáltam néha felfelé
máskor meg jobbra balra
csak szállni szállni cél se kell
mindegy hogy merre tartok
illúziók a tengerek
és hamisak a partok
a megolvadó városom
mint fészek vastag hóban
egy idegen ha rátapos
nem látja hogy mi roppan
és nem marad se hang se fény
a vérszín levegőben
csak gyökereim porlanak
süllyedő temetőikben

Lászlóffy Csaba

Na de a város!

(Bálint Tibor emlékének)

Ha úgy érzed, hogy valami egészen kiürült,
az már *a halálhoz viszonyulás* létformája:
előre- és visszafutás oda, ahol
a körvonalak elmosódtak és a
legvégső lenni-tudás megértésének
lehetőségén kívül egyéb nem maradt.

Aggályoskodó műgonddal szemügyre
venni a rothadásnak indult fércelést –
„Mikor is érzékeltem először a bomlást?”

Az értelemre sunyító felbérelt lárvaarc,
avas szag ül meg a puhány ráncok között;
s közben a fontoskodó pátosz: a trónszékre
sóvárgó gnómok szerepjátszó hajlama!
A rendkívülit mímelő közepszer! – – –

Forró vérhullám önt el: mit ér álom,
nyugtalanság, tehetség, képzelet,
ha nincs más kötőanyag már, csupán
e törmelék?!... A sírhantok konok
tusakodása – nem is világvégi,
csak ezzel a provinciális sötétséggel.
Jön-e a Garabonciás, vagy, jaj, örökre
elakadt s porladozik valahol?

A „magánegzisztencia” legtávolabb
jutott a valóságos gyökerektől
(nem csupán genetikai eredetétől) –
mikor gyermetegség kimondani,
hogy *van valahol egy haza!*

Közterek irgalmatlansága,
örök egyenruhák, örök panaszfal;
tövében az elmerülő város kétfajta
egyhangúsága: az idegenségben
kifordított lelkeké és a törmelékből

egészet hazudó törzsi türelemé –
a csontig hatoló közönnyel
szedni a napi nyugtatót!

Az engesztelhetetlen indulat
mit ér, midőn mindent bepiszkol a
meghódítottság mirigyváladéka?

Mi az, hogy *bebiztosított* haza?
Hogyha az idegen anyag már
otthon érzi benned magát?! –

Csak rögeszmék és rég halott morál.
Családi örökség – mi több: ereklye(!)
s kegytárgy lehet akár egy műanyag
szájpadrólás is, vagy egy lúdtalpbetét.

Nem kötöttél soha életbiztosítást.
Na de a város!...

A mindenkori
lehetőségek kivetítése a kiürített
térbe. Kit érdekel a régi arc-
kifejezés, amikor a kacat, mely
fölebe épül: mint valami húsos,
érzéki ormány, mindent eltakar!

Ki hiszi el még azt, hogy tatárdúlás,
török, vallon gyújtogatás után is
tovább éltek ezek a kövek?!...

„A halál a jelenvalólét
legsajátosabb lehetősége.”¹

Ennek a teljes elbizonytalanodást
kísérő alkonyati borongásnak
nem sok köze van már a félelemhez.
Mint amikor az öntudatlanságba
zuhanó feje, szesztől mérgezetten,
tulajdon két talpa közé szorul.

Hányszor eljátszadottál a gondolattal,
hogy úgy vagy, akár a rómaiak: a sűrű
rengetegből jött vad, értelmetlen
ordítások jobban megőrzítenek,
mint maga a mocsárláz!...

¹ Heidegger

Mondják: a hódító is tudatában van
végességének. A békekötésnél átkosabb
örökség már csak a béketűrés lehet.

A felszentelt réműlettel útját állni –
kinek? minek?
Sebed nem véd már; érzékenységed
sarcot meddig fizet?

Balázs Imre József Levegőszobor

Egy nap vésőkkel, kis kalapácsokkal indulnék
a lépcsőn felfelé, követném kedvenc útvonalad.
Nagy hurkokat írnék a Fellegvár köré,
s apró kavicsokat ejtenék a zsebemből
a kövei közé, hogy ne tudhassam:
hol kezdődik, ami ott volt,
s mi az, amit én teszek most hozzá.
Messze ellátni a fák közül,
s mégis védett a hely, ahol megállok.
Vésőm halkan koccan a levegőmolekulákhoz,
ahogy kontúrjaid vésem most a tájba.
*Füledben a puha kalapácsok átveszik a kopogást,**
életnagyságú lesz a levegőszobor a fák alatt.
Ha arra jársz, tudom, belepróbálsz magad,
illik majd hozzád a levegőburok.
Vésőimmel, kalapácsaimmal én már
messze járok akkor, üres lesz a mező, ahogy
mélyen szívod tüdődbe a levegőt.

* Szócs Géza-idézet